Ч. 101 Пятниця 8 (20) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Спільні делеґациї. — Ситуация в Австриї. — Події в Празї. — З ішпаньскої війни. — Положене в Ішпанії. — Заява льорда Сельсберіого).

На засїданю буджетової комісиї австрийскої делеґациї при розправі над надзвичайним буджетом войсковим, заявив Мініcтер війни на запитане дел. Штірка, що на разї о новім уоруженю артилериї нема мови; проби для заведеня цїлком досконалих пушок полевих ведуть ся дальше, але управа війскова вдовоне ся на разї переробленими пушками. Надзвичайний буджет війсковий без додаткового кредиту принято. Також принято без дебати і без змін буджет спільного міністерства скарбу. При розправі над доходами з мит принято по промові спільного міністра скарбу Каляя внесеня рефєрента на разї лише до відомости. При розправі над окупацийним кредитом заявив Міністер Каляй, що босаньске правительство старає ся опікуватись всїми релїґіями; що-до деяких різниць з декотрими православними громадами церковними, то правительство старало ся нїколи не мішати полїтики до іcповідних справ. Дальше звернув Міністер увагу на потребу і вагу зелїзницї, котра би Босну получила з Дальматинщиною. Окупацийний кредит принято без зміни. Слїдуюче засїдане відбуває ся сегодня; на дневнім порядку є 30-міліоновий додатковий кредит.

В комісиї угорскої делеґациї дел. Фальк запитував Міністра заграничних справ ґр. Ґолуховского, чи вияєленя франкфуртского дневника про договір австрийско-російский в справі балканьскій є вірні. Ґр. Ґолуховский відповів, що є они сьмішною і незручною вигадкою.

На засїданю чотирох злучених комісий угорскої делеґациї пояснював Міністер Каляй, що нема чого боятн ся конкуренциї босаньского промислу для промислу австрийско-угорского. Місцеву індустрию Босни, котра врештї обмежає ся по більшій части до перерібки власного сирого материялу, треба доконче попирати хоч би з уваги на утворону в окупацийнім окрузї комунїкацию. Мінїстер виказував, що вивіз промислових виробів з монархії за послїдний рік не то не зменшив ся, але навіть значно зріс, а се найлїпшим є доказом, як велику користь приносить Австриї окупацийний округ. Міністер указав також на значний зріст числа дїтий, що ходять до школи. Опісля принято буджет окупацийний.

Дневники віденьскі потверджають вість подану нами, що ґр. Тун і др. Кайцль трудили ся в Пештї над зближенєм сторонництв, однакож безуспішно. Ситуация внутрішна, кажуть, заострилась. Всї неперпсливлять ся і вижидають, щоби правительство чим скорше рішилось на щось позитивного. З другої сторони заострює ся положенє і тим, що про угоду угорску не можна і думати в сих обставинах. Догадують ся, що деякі справи, як банкову і реґуляцию валюти, австрийске правительство схоче перевести на основі §. 14.

В Празї прийшло 15 мая (в недїлю) до малих розрухів уличних з нагоди обходів сьвята Івана Непомука. Товпи зібрались в різних місцях і демонстрували. Полїция мала богато клопотів. Межи демонстрантами мали находити ся члени давної Омлядини. Нїмецких домів треба було пильнувати. Місцями полїция мусїла ужити шабель, щоби привернути лад. Скінчилось на кількох увязнених.

З боевища антильского нема богато нового. З Вашінґтону доносять, що велика армія під проводом ґен. Мерітта призначена заняти Антилї. Доси однакож не повело ся Американцям позискати яку-небудь точку операцийну на островах антильских. Ґенерал Семпсон мав поплисти на стрічу ескадрі іспаньскій. Надіють ся, що на днях прийде вже до рішучого бою на антильских водах.

В Мадридї рознесла ся вість, що ішпаньскі кораблї під Гаванною відперли кілька воєнних американьских кораблїв, що блькували місто. Правительство предложить в середу посольскій палатї червону книгу з поясненєм ситуациї. Тут негодують взагалї на те, що Американцї без оповідженя стали острілювати місто Сан Жуан. В прасї рознесла ся вість, що Нїмеччина хотїла інтервеніювати межи Америкою а Ішпанїєю і застерегла ся з гори проти сталої окупациї Филипин через Америку. Мек Кінлї мав (?) однакож відповісти, що Америка має право викориетувати свої побіди всесторонно. Наколи би Европа захотїла мішатись в справи Америки, то могла би з того вийти війна сьвітова. Дехто перечить однакож, мов би Нїмеччина вислала яку-небудь ноту до Вашінґтону. Вість сю ширять нарочно дневники анґлїйскі, щоби наклонити Америку до алїянсу в Анґлією.

В палатї льордів заявив вчера льорд Сельсбері, що Хіни не мали сили оперти ся могучости Росиї, а до того й не мали відваги. Обсадженє порту Вей-гай-вей Анґлїйцями мало на цїли скріпити Хіни в їх розпуцї і додати їм відваги противити ся своїм ворогам. Вейгай-вей має велику стратеґічну вартість, одна-

---

Як я гостив Павла Шперлїнґа.

Оповіданє Коломана Міксата. — З мадярского).

Я все завидував людям, що могли оповідати о своїх пригодах. Прислухувати ся вже приемність, але оповідати, то розкіш, тодї всьо ще раз переживає ся.

Але, аби правду сказати, і я не був лїпший як другі, і укривав перед жінкою одну пригоду ще з того часу, як жив в Зуґльо і був ще паробком. Тепер оповім о тій пригоді.

В Зуґльо наймав я собі на лїто хорошу віллю, з котрої вікон розлягав ся вид на филюючі пшеничні лани і на буйні сїножати — розкіш для людий в великого міста. З другої сторони чути було шум дерев в поблизькім садї і бренкіт тисячів пчіл, що лїтали довкола високих рожевих кущів в вільнику.

Зуґльо лежить в найдальшій закутинї міского лїса і єсть приемним та дешевим місцем, очевидно лише для тих, котрі по денній працї вертають з міста, аби ужити вечірного холоду в крузї родини.

Але для людий мого крою, що сидять там цїлий день, а вечером виїздять до міста на забаву, в Зуґльо дорожше як в якім першорядним купелевім місци, бо в ночи не конче безпечно іти через лїс, а візники дають ся довго просити, заки згодить ся котрий за височенну цїну поїхати.

А того вечера, о котрім я вам хочу розповісти, вірвала ся коло півночи страшенна буря. Лило як з цебра а вихор гуляв улицями і телїпав вікнами і дверми.

— Фіякер, кілько хочете до Зуґльо?

— А най Бог боронить, я не поїду.

Так перейшов я вздовж цїлого ряду возів, що стояли перед театром. Вкінци рішив ся один з тяжкою бідою.

— Ну, сїдайте.

— Кілько хочете?

— Та ви будете найлїпше знати, що варта нинїшна їзда.

— Я всїв і ми поїхали, але конї заєдно ховзали ся, бо крім дощу падав і сильний град.

— Ну, то сипле — сказав візник з невдоволенем.

Конї порскали і не хотїли іти.

— А може би пан лишили ся?

— Бійте ся Бога, та де? Чей не буду ночувати на улици.

Візник був добрий чоловіще і не опирав ся. Ми їхали дуже поволи. На превелике невдоволенє замітив я, що не маю навіть циґара при собі, аби трохи розірвати ся підчас нудної їзди. Царство за циґаро!

Улицї були пустісїнькі, готелї і каварнї позамикані; скрізь була непроглядна пітьма, бо град побив лїхтарнї і погасив сьвітло.

Ах, ось сьвітить ся ще в одній трафіцї.

— Заїдьте там на лїво перед трафіку.

Склеп, до якого я увійшов, лиш в половинї був призначений для трафіки, бо можна було там дістати горівки, ковбаси і шинки. Хороша, чорнява женщина сидїла сама в склепі, зачитана в якійсь книжцї. Коли я увійшов поглянула на мене.

— Чого хочете?

— Прошу циґара „реґалїтас“.

— Ясні чи темні?

— Лїпше темні.

Коли она сягнула до шафки, я замітив, що она мала струнку, хорошу стать і читала мою повість „Неприличний учинок“.

— „Гм... цікава дївчина — погадав я. — Мушу з нею поговорити, гм...“

— Поганий час нинї.

— Кілько циґар?

— Пять. Такої бурї вже довго не було.

— То правда — відповіла. — Чи ще паде дощ?

— І ще як. Очевидно, ви того не замітили, так зачитали ся. Що читаєте?

— „Неприличний учинок“.

— То добра річ?

— Автор мусить бути страшний циган

— Ви любите романи?

— О дуже...

— То можеб ми могли...

Єї хороші, білі зуби блисли поміж устами, коли она усьміхаючи ся отворила уста і пухкою, білою ручкою погровила менї.

Я бачив в тім заохоту. До чорта коби

ко важнійше то, що Анґлійці будуть тепер мати вплив на загальний хід політики на Всході. Найважнійшаж річ, що Хіни, Корея і Япан не будуть тепер гадати, що Анґлійці уступили перед Росиєю. Анґлійці не хотять ніяких земель в Хінах, їм розходить ся лише о торговлю і вихіснованє хіньских богатств. Вкінци висказав льорд Сельсбері надію, що всї народи будуть стреміти до того самого і не будуть спорити о посїданє якого там кусника хіньскої землї.

З руских товариств.

Дня 8 с. м. відбуло ся в Тейсарові повіта жидачівского торжественне отворене читальнї „Просьвіти“ при значній участи місцевих громадян та доохрестних патріотів, сьвященників і селян. Стрийска філія „Просьвіти“ також взяла участь в тім торжестві через свого відпоручника о. Л. Гораљевича, пароха з Угерска. Високопатріотичні а при тім сердечним нашим гумором заправлені бесїди о. Л. Гораљевича, о. К. Сеника з Бережницї і В. Сінгалевича, окінченого правника викликали між присутними громадянами сьвяточний настрій і правдиве заінтересоване. Головою читальнї вибрано о. Луку Захарясевича, місцевого сотрудника, а до виділу увійшли що найчільнїйші, письменні і тверезі люди.

Щира охота о. голови, щоби послужити свому народови, як також склад виділу дають поруку, що читальня буде розвивати ся, тим більше, що завдяки довголїтним трудам місцевого пароха о. Іл. Валявского терен для успішної працї підготований. Тейсарів має свою крамницю, шпихлїр і касу позичкову.

Товариство „Просьвіта“ у Львові переслало даром, як все, так і для Тейсарова значнійше число книжочок на руки п. Вол. Сінгалевича.

Новинки.

Львів дня 19-го мая 1898.

— **Львівска митрополича капітула** видала оногди такий окружник до Духовеньства: Митрополича капітула видить ся споводованою, з поклоном на оповіщєнє з 23 серпня 1897, ч. 70/кап. поручене в тім-же оголошеню находяче ся, а взване до ВЧ. Духовеньства о молитви за здоровлє Єго Еминенциї Преосьвященого Кардинала Архієпископа і Митрополита Сильвестра Сембратовича, содержаче поновити і припоручити, щоби ВЧ. Духовеньство, крім долученя „Служби о болящім“ до св. Литургій в Недїлї і Сьвята, відправляти ся маючих по кождій Службі Божій, так в Недїлї і Сьвята, як і в будні дни на намірене виздоровленя Єго Еминенциї колїнопреклонно відмавляти 3 рази „Отче наш“ і 3 рази „Богородице Діво“ і 1 раз „Под Твою милость“. — Від гр. к. Митрополичої Капітули. Львів, дня 17 Мая 1898. *Андрей Білецкий*, Архипресвитер Митр. Капітули.

— **Зміни в нотариятах.** П. Міністер судівництва перенїс нотарів Франця Буржиньского з Бурштина до Станиславова, а Стеф. Маначиньского з Грималова до Бурштина.

— **Дївочий Інститут монастиря СС. Василиянок в Яворові** устроює дня 20-го мая з нагоди ювилею відродженя Галицкої Руси музикально-деклямацийний вечер з такою програмою: 1) Хор „Мир Вам братя“. 2) Гра на фортепяні на 2 руки: „Вурлаки“ Яроньского. 3) Деклямация: „Дума“ Шашкевича. 4) Хор: „Де дім есть мій“. 5) Гра на фортепяні на 4 руки: Фавст „З любовию і свободою“. 6) Спів-дует Матюка: „Цьвітка срібная“. 7. Деклямация: Страхоцкого „Дума на розвалинах Галицкого замку“. 8) Гра на фортепяні на 4 руки: Завадского „Шумка II“. 9) Хор: Копка „Приют“. 10) Гра на фортепяні на 6 рук: Круг „Фантазия з опери „Вілая дама“. 11) Хор: „Рибаки“. 12) Гра на скрипцї в супров. фортеп.: Берють „Піснь 7“. 13) Деклямация: Луцика „Слава народному Празнику“. — Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером.

— **І-ше загальне зібранє членів Інститута „Приют“** для вдів і сиріт по рус.-кат. сьвященниках відбуде ся в Самборі в комнатах товариства для виробу і торговлї риз церковних дня 24 мая с. р. о годині 3-ій по полудни по слїдуючій програмі: а) відкрите зібраня, б) справозданє комітету основателїв, в) приняте нових членів, г) вибір предсїдателя, 8 членів виділу і 4 заступників, д) внесеня членів.

— **Виділ товариства ім. сьв. Кирила в Перемишли** складає подяку Єго Преосьв. Кир Константину за щедрий дар 100 зр. і товариству „Днїстер за дар 25 зр.

— **Обнова церкви.** В Старім Яжові, селї деканата яворівского, перемискої епархії, відновлено і украшено церков жертвами о. Вас. Льва, громади і властителя гр. Дембицкого, за що удостоїлись они архієрейского благословенія і похвальної грамоти.

— **Посьвяченє церкви.** Дня 8 мая відбуло ся торжественне посьвячене церкви в Боратинї дек. брідского. Чину посьвяченя довершив о. декан Юл. Туркевич при участи кондеканальних сьвященників. Велику заслугу при будові сеї церкви положив місцевий парох о. Лев Куницкий, не щадячи нї своїх трудів нї жертв материяльних до скінченя будови. Церква збудована з твердого материялу, стоїть на узгірю, з-відки видно єї на кілька миль довкола.

— **Жерела нафтові.** Богатство нафти на нашім Підгірю знане в цїлім торговельнім і промисловім сьвітї. Сьвітові капіталісти з'їздять ся до нашого краю, набувають за безцїн терени нафтові, а опісля стають ся міліонерами; наші селяни, споконвічні властителї тих укритих скарбів, не користають належно із сего богатства. — В послїдних часах відкрито богаті жерела нафтові в Козьовій, в скільскій Верховинї. З одного закопа добувають денно 100 бочок ропи, і то майже самої чистої нафти. Найбільше теренів нафтових в Козьовій має властитель Скольского і Демні Шмідт, а побіч него закупують промислові жиди терени на 20 лїт в селах Оравчику і Погарі, де вже від якогось часу добувають нафту. — Також ведуть ся досліди за нафтою в селах: Кривім, Довжках, Задільску, Ріпавку і Бітли, турчаньского повіта.

— **Огнї.** В Калникові коло Мостиск згоріло дня 6 мая 16 загород селяньских з цїлим добутком. Межи погорільцями лютить ся страшна нужда. — Того самого дня в Ляцкій Воли згоріли дві загороди селяньскі, причім Йос. Щурок, ратуючи свою загороду, небезпечно попік ся.

— **Незвичайну справу о скритоубийство** розбирав оногди станиславівский суд присяжних. Перед двайцятьома лїтами, в грудни 1878 року, зникла в Бучачи крамарка Мария Гальбрехт, котрої тїло найдено аж по місяци в пивницях доминіканьского монастиря. Виновника убийства не викрито. Аж в 1897 роцї підозріне упало на Матія Висневского і на єго жінку Францишку, коли вийшло на яву, що они суть виновниками другого убийства, яке лучило ся 1884 року. В маю тогож року вимордувано в Бучачи цїлу родину шинкаря Лейзора Танненгавза, зложену з шістьох осіб. І тут виновників не вислїджено. Сестра Висневскої, Яцигова, що жила з нею в незгоді, дістала ся також за якусь провину до вязниці. Там допустила ся она наміреного самоубийства, а коли єї переслухувано, она гадаючи, що умре, виявила перед судиєю, що єї перший чоловік Воронюк признав ся їй, що разом з Матієм Висневским допустив ся убийства на родинї Танненгавзів і що єї сестра Франка Висневска нераз жалувала ся перед нею, що боїть ся мешкати з своїм чоловіком, бо він убив двайцять лїт тому крамарку Гальбрехтову. Судове слїдство відкрило відтак богато познак, що говорили против Висневского, головного обжалова-

---

лиш той дорогий фіякер не ждав на мене серед тої бурі.

В тім входить нетерпеливий візник. Він обтряс свій плащ і в одній хвили зробила ся посеред хати калужа.

— Добрий день.

— Що, вже день?!

— О, прошу пана, час не стоїть.

— Ну, ну, я зараз іду, але може напєте ся чарочку горівки?

— Чому не мав би випити — відповів вишкіривши зуби.

Дївчина за лядою встала, налила єму чарку, а я зискав трохи часу аби з нею поговорити.

— Чи трафіка все так до пізна отворена?

— Часом ще довше.

— Маєте певно богато гостий?

— При улици Андрашого і в ночи великий рух, а як в склепі сьвітить ся то все хтось увийде.

— Тим більше як побачить таку рожу між циґарами.

— О рожа не на продаж і не вірить мужчинам.

— Ви не вірите в мужчин? Не може бути.

— Або ви в них вірите?

— Певне, я пересьвідчений о тім. Але як там старий, пете ще склянку?

— Два рази косить Мадяр — відповів сьміючи ся запитаний, що мало стілько значити, що він ще хоче пити.

— Як називаєте ся?

— Павло Штерлінґ.

— Ну, то закуріть собі. Беріть тютюну, нате вам. А як би було з ще одною склянночкою?

— Три рази пє Мадяр — відповів Шперлінґ і велїв подати собі ще одну склянку.

— Так, прошу панї, я вірю у вічну любов і вірність. Я є живим приміром того.

— Що ви кажете?

— Слухайте моеї історії. Коли я в Прешові ходив до школи, залюбив ся в Естері Іжепі. Она мала великі, вогкі, синї очи і глубокі дїрки в лицях. Лиш єї носик був трохи до гори задертий.

— Шперлінґ, може ви голодні, беріть що їсти, а може ще що випєте.

— Годинник бє чотири чверти — сказав старий, що як здавало ся, мав на кожду склянку свою приповідку.

— Естера була моєю першою любовю. Єї букви записував я у всї книжки і вирізував на всїх деревах в лїсї, а коли мусїв покинути Прешів і виїхав до Шельмецу то гадав, що менї сорце пукне з болю за розлукою. Кілька тижднїв не міг я подивити ся на нїяку женщину, хиба на Йосифу Катку, мою господиню, худу, погану жінку з вистаючою щокою і я дивував ся єї чоловікови, що мав відвагу брати собі таку подругу. Але ходіть близше.

— Я й з відси чую. І що дальше було?

— Одного разу побачив я в церкві хорошу, молоду дївчину, она не мала вправдї нї такого личка, нї ямок на лицях як Естера, але єї ніс був так само задертий до гори і я залюбив ся в нїй як раз задля того носа.

— Ох, ви вітрогоне, і ви сьмієте о тім говорити?

— Конець дїло хвалить, слухайте дальше... Го-го-го, трета година. Зараз буде день. Ну, всьо одно. Шперлінґ напийте ся ще склянку, а налийте собі самі.

— Несчислимі суть зьвізди на небі — замітив старий затираючи з вдоволеня руки.

— Новий ідеал називав ся Марґаретою. Она мала вузке, блїде лице і перчик під лївим оком, що трохи псував єї красу.

— Так, а я гадаю що перчик додає краси.

— Ідїть, я не можу єго стерпіти. Я писав поезиї лише в честь Марґарети і оспівував єї волосє, очи і ніс в гексаметрах, але о перчику не згадав нї словом, а однако коли мусїв покинути Шельмец і Марґарету, щоби докінчити права в Пештї, то перший перчик, який я побачив на лици женщини, зробив мене своїм невільником. Ви сьмієте ся. Але самі бачите, що я любив властиво все ще лиш Естеру Іжепі.

— Ну, певнє, певне.

— Она називала ся Катінка Шпербо і була маленькою, любою дївчинкою з живим милим лицем, хорошим чолом і ясним кучерявим волосем.

— Очевидно мусїла мати також якусь хибу?

— Ви вгадали. Єї щока була трохи надто вистаюча, але я залюбив ся в нїй так як она була.

— Я цікава що було дальше.

— Зараз скажу. По кількох лїтах вернув я знов до Шельмец і, що гадаєте, о кім я тепер гадав?

— О Марґаретї.

— О нї, моє серце розпалила погана панї Катка, бо мала таку саму вистаючу щоку як Катінка. То менї найбільше єї нагадувало. Тим доказує ся льоґічний хід вічної любови.

— Цікава льоґіка.

ного в згаданім процесї. Висневский, то 80-лїтний старець, тепер майже вже умираючий. До розправи принесено его в старосьвітскім кріслї з вязничного шпиталю і він цїлий час в нїм сидїв. При розправі всьому перечив, а показав добру намять і притомність. Говорив, що в цїлім своїм житю не убив навіть хробачка, але сьвідки виставили ему як найгірше сьвідоцтво. По дводневій розправі потвердили судиї присяжні вину Висневского і на тій основі трибунал засудив его на кару смерти. Жінку его Франку і еї сестру Теклю Яцикову, що також були обжаловані, увільнено.

— **Страшне убийство** сповнено на стациї зелїзницї надвислянської в Малкини коло Варшави дня 16. с. м. Невислїджений до тепер злочинець замордував касиера зелїзничого, его жінку, і дві дочки, а малого синка тяжко покалїчив ножем. Убийство було сповнене в намірі обікражи каси зелїзничої, а в касї навіть не було гроший, бо касиер перед тим відослав їх.

— **Зіпсутє між Гуцулами.** З Микуличина в Надвірнянщинї пишуть: Перед кількома днями розійшла ся по Микуличинї вість, що десь заподїв ся один заможний господар а его жінка зголосила ся до жандармериї і просила: „Паничі шукайте мого мужа, десь затратив ся". Кілька днїв глядано слїдів погибшого, кількадесять людий з жандармериею перешукували лїси, а енергічний судия з Делятина, п. Давидович, сам приїхав до Микуличина і день і ніч вів слїдство, бо загально говорено, що жінка хотїла позбути ся чоловіка і подїлити ся з „любасом" маєтком. Вкінци жандарми найшли трупа в віддаленю двох миль від Микуличина, на Рокитї, закопаного в недоступнім місци. Тодї признав ся любовник жінки, що то він убив еї мужа зелїзним дручком, а відтак затягнув волами аж до сего місця. Але судиї не хотїло ся вірити, щоби 20-лїтний хлопець, до того марний і слабосильний, міг сам убити здорового, дужого мужчину, а до того два або й три рази сильнїйшого від него. Тому не перестав дальше за справою слїдити і ось як цїла справа представляє ся: Убитий був маючим, порядним господарем, тихим і спокійним; жінка ледащиця, бридка і вже старша. Она то намовила свого любовника, 20-лїтного хлопця, аби спрятав еї чоловіка, а она „продасть воли і викупить его з суду". Дурний хлопчище послухав еї. Разом з своїм 15-лїтним братом засїв ся в корчах, і коли убитий переходив тамтуди з своїм 12-лїтним сином, женучи воли на армарок, вискочили оба убийники, а один з них ударив господаря зелїзним дручком по голові. Приголомшений ударом, упав нещастний з зойком на землю, а хлопець почав утїкати. Убийник дігнав его, і загрозивши ему смертию, якби сьмів его зрадити, вимусив на хлопци обіцянку, що буде мовчати. Відтак вернув до приголомшеного і разом з братом добив свою жертву. По тім убийстві, укривши трупа в корчах, займили оба опришки воли і пігнали на ярмарок, де стрітили ся з жінкою убитого. Коли по кількох днях люди чим раз голоснїйше стали говорити, що то жінка з любовником убили господаря, хотїв убийник взяти цїлу вину на себе і добровільно ставити ся в суді. Але любовниця не допустила до того і разом з убийником перевезла на санях трупа о дві милї від села та там его закопала. — Виновника арештовано, а убитого похоронено при великім здвизї народа — Таких сумних пригод в Гуцульщинї богато, і як пише кореспондент, що подав ту вість, в цїлій гуцульскій верховинї розширена до крайности неморальність і піяньство.

— **Прекрасний народний переказ** доховав ся між Ляпляндцями о сотвореню Скандинавії. Коли Сотворитель сьвіта покінчив свій улюблений твір — землю, і радував ся дїлом рук своїх, злий дух задумав знищити той твір. Ще не вигнаний з раю, жив він між архангелами, в тих місцях, де живуть праведні. Він піднїс ся на саме небо, хватив великаньский камінь і верг его з цїлої сили на ясніючу молодою красотою землю. Але Творець вчасно довідав ся о погубнім замислї і післав одного з архангелів перешкодити нещастю. Ангел злетїв на землю скорше від каменя і всиів ударемнити диявольске зло. Великаньский камінь з оглушуючим шумом впав у море та підняв високі филї, що далеко і широко залили землю. Від сильного удару камінь попукав, тисячі відломів по-части щезли в глубинї морскій, по-части піднялись над поверхнею своїми обнаженими вершками. Тогдї змилосердив ся Творець і в своїм безграничнім милосердю постановив оживити і тую камінну скалу. Але плодоносна земля висякла в Господевій руцї, осталось єї лиш дуже мало і ледви вистало тут і там кинути горстку землї на нагу скалу. — Камінь кинений дияволом — то Скандинавский півостров; відломи, що упали на всї сторони в море — то скелї, що окружають Скандинавію наче вінком; прогалини в камени — то фіорди; округи плодоносної землї, киненої рукою Творця — то немногі плодородні місця, які подибують ся в Скандинавії.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 19 мая. Угорске правительство виготовило окрему тарифу митову і предложило еї оцїнцї торговельних і промислових палат.

Петербург 19 мая. Вскорі відійде на Крету один баталїон стрільцїв російских. Також і француска та анґлїйска залога буде скріплена.

Уешінґтон 19 мая. Адмірал Самсон жде на полудневім побережи Куби на іспаньску фльоту, що тепер має находити ся у Венецуели.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, рогіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Скольгого	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Але я вірю в то і чую, що коли дивлю ся на вас з одушевленєм, то все ще люблю Естеру Іжепі, першу мою красавицю, бо панї Катка мала такий самий малий носик і такий тонкий стан як ви.

З тими словами хотїв я еї обняти, але она вирвала ся з гнївом і підбігла до дверий сусїдної комнати. Я побіг за нею перевертаючи по дорозї крісла і склянки.

— Гет — крикнула з гнївом — гет, ви поганий чоловіче — і замкнула менї двері перед носом. — Я станув як вкопаний між тим як старий Шперлїнґ дрімаючи жовав тютюн і сербав пиво.

— Хороша дївчина — пробурмотїв — сильна, велика — добрий товар, она знов вийде.

І я того надіяв ся, бо слова „поганий чоловіче" не так дуже зле звучали. Отже я запукав легко до дверий і почав просити.

— Чи я вас розгнївав? Вийдїть, погодїм ся. Я жалую моєї сьмілости. Покажіть менї ще раз ваші хороші очи. Вийдїть, прошу вас.

Ніякої відповіди. Я чув в сусїдній комнатї глухий шелест, немов би сама з собою говорила, а може й плакала — обидила ся бідна. Я прибирав ще лагіднїйші, ласкавійші слова, але й на них не відповідала. Я стратив вкінци терпеливість і ударив кулаком в двері.

— Платити!

Старий похитав головою, здивований тою наглою переміною.

— Прошу пана, ще дощ паде.

Але зараз по тім заскреготав ключ в замку і двері легко отворили ся. Серце в менї забило ся. Отже таки вийшла птичка з клїтки.

Але один погляд — і я аж заточив ся. У малої птички була стріпата борода, довгий червоний ніс і сукняні капцї на босих ногах.

— Що єсть? — спитав гнївно. — Не даєте навіть людям спати.

— А який дїдько казав вам вставати? — відозвав ся я розярений.

Він позїхнув, а потім відповів, дивлячись на мене глумливо:

— Певне, оно приємнїйше баламутити мою жінку.

Ми обчислили ся і показало ся, що пан Шперлїнґ мав, Богу дякувати, не аби який апетит. Але що стало ся, то не відстане ся. Правда, шкода не лише гроший, але й часу, бо то було вже рано, вози молочарів гуркотїли по улицях, а декуди чути було, як підтягали зелїзні рулети в склепах. Лише буря і дощ не змінили ся. Підомною горіла земля.

— Ходїм, Шперлїнґ, ходїм.

— Куди? — спитав старий з зачудованєм.

— Ідьмо до Зуґльо.

— До Зуґльо? Чого?

— Чи ви здуріли, таж я вас згодив.

— Мене? Нїчого о тім не знаю. Я вас тут в тім склепі перший раз побачив.

— Ну, то гарна історія. Таж ви той фіякер, що привіз мене сюди з театру.

— Я? Нї. Мій небіжчик отець, земля єму пером, був візником у Великім Варадинї.

— А ви хто?

— Таж я вам вже казав. Я Павло Шперлїнґ, нїчний сторож тої улицї.

* * *

То була одинока пригода в моїм одностайнім житю, і можу сказати, що она під нїяким взглядом не випала користно.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).